

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudkyní JUDr. Markétou Lehkou, Ph.D. v právní věci **žalobkyně: T. T. L . ,** nar. „X“, státní příslušnost Vietnamská socialistická republika, t. č. bytem „X“, zastoupené Mgr. Vratislavem Polkou, advokátem se sídlem v Praze 1, ul. Půtova č. p. 1219/3, PSČ 110 00, proti **žalovanému: Ministerstvu vnitra, Odbor azylové a migrační politiky**, se sídlem v Praze 7, Poštovní schránka 21/OAM, PSČ 170 34, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 6. 2014, č. j. OAM-213/ZA-ZA04-HA08-2014, E. č. „X“,

t a k t o :

- I.** Žaloba se **z a m í t á .**
- II.** Žádný z účastníků řízení **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobkyně se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě prostřednictvím svého právního zástupce domáhala zrušení rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 9. 6. 2014, č. j. OAM-213/ZA-ZA04-HA08-2014, E. č. „X“, kterým ji žalovaný neudělil mezinárodní ochranu z důvodu nesplnění podmínek uvedených v ust. § 12, ust. § 13, ust. § 14, ust. § 14a a ust. § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“).

V žalobě žalobkyně namítla, že žalovaný při zjišťování stavu věci porušil ust. § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). Rozhodnutím žalovaného měla být žalobkyně také zkrácena na svých právech, a to v důsledku porušení ust. § 12 a § 14 zákona o azylu. Žalobkyně uvedla, že požádala o udělení mezinárodní ochrany z důvodů neuspokojivých životních podmínek v zemi jejího původu.

Dle žalobkyně je totiž ve Vietnamu autokratická vláda, nejsou tam dodržována elementární lidská práva svobody, právní systém neskýtá jistotu. Žalobkyně v tomto směru doplnila, že při jednání s úřady byla z jejich strany opakovaně cílem útoků a verbálních výhrůžek, přičemž ji současně bylo bráněno, aby se domohla svých práv či práv její rodiny. Žalobkyně taktéž uvedla, že do České republiky přijela před více než 6 lety, a to s ohledem na politickou situaci ve Vietnamu. V České republice má žalobkyně vytvořeno komplexní rodinné zázemí, neboť zde žije její druh a jejich nezletilý syn, přičemž ve Vietnamu již nemá žádné opravdové zázemí. Do České republiky se vydala s úmyslem obstarat pro sebe i pro svou rodinu místo k životu, kde budou garantovány základní práva a svobody. K uvedenému žalobkyně dodala, že s ohledem na politický režim ve Vietnamu, se kterým nikdy nesouhlasila, a někdy dokonce i veřejně, se proto domnívá, že existuje důvodná obava z jejího pronásledování pro její svobodné politické vyjadřování, pokud by byla nucena se vrátit do země svého původu. Vzhledem k těmto skutečnostem má žalobkyně za to, že ji měla být udělena mezinárodní ochrana. Na podporu této argumentace žalobkyně odkázala na metodickou Příručku k postupům a kritériím pro určování právního postavení uprchlíků, vydanou Úřadem vysokého komisaře pro uprchlíky OSN, a to konkrétně na čl. 195 – 219. Z nich žalobkyně vyvozuje, že je často nutné uznat žádost žadatele i v případě pochybností, pokud se týká prokázání tvrzení o pronásledování. V tomto kontextu žalobkyně též namítla, že žalovaný při svém rozhodování nepřihlédl ke zprávě Ministerstva zahraničních věcí USA o dodržování lidských práv ve Vietnamu. Žalobkyně dále namítla, že si žalovaný naopak ze zpráv mezinárodní organizace pro migraci IOM z října 2012 a Human Rights 2014 vybral pouze ty, jež svědčí v její neprospěch.

Žalobkyně dále namítla, že žalovaný pochybil, když ji nepřiznal azyl z humanitárních důvodů dle ust. § 14 zákona o azylu. V tomto kontextu žalobkyně odkázala na rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové, sp. zn. **52 Az 46/2003**, Krajského soudu v Praze, sp. zn. **47 Az 114/2003**, **jakož i na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu, sp. zn. 4 Azs 421/2004. Dle žalobkyně je sice nepochybné, že udělení azylu je na volné úvaze správního orgánu, i tak však musí být zřejmé, o co se jeho úvahy opíraly, z jakých podkladů při své úvaze vycházel, a k jakým závěrům dospěl. Žalobkyně má za to, že v této věci došlo k porušení zásad správního uvážení, neboť z odůvodnění rozhodnutí není patrné, z jakých osobních poměrů žalobkyně žalovaný vyšel, jakož ani není patrné, z jakých skutečností vyšel, pokud se týká situace ve Vietnamu. Z těchto důvodů se žalobkyně domnívá, že žalobou napadeného rozhodnutí je vystavěno na nedostatečně zjištěném stavu věci, protože postup žalovaného správního orgánu nelze přezkoumat a rozhodnutí je tak nepřezkoumatelné. V tomto směru žalobkyně taktéž namítla, že žalovaný při hodnocení toho, zda jsou u ní dány důvody pro udělení humanitárního azylu, měl s poukazem na důvody hodné zvláštního zřetele zohlednit, že na území České republiky má vytvořeno komplexní rodinné zázemí, přičemž v případě, že bude nucena vycestovat do Vietnamu, tato skutečnost bude znamenat rozvrácení její rodiny, a tedy závažný zásah do práva na respektování jejího soukromého života, jakož i její rodiny, protože ji měl žalovaný udělit humanitární azyl. Jestliže žalovaný k této možnosti stroze konstatoval, že jí se uvedený případ netýká, jde dle žalobkyně o tvrzení naprosto nepřezkoumatelné.**

V poslední části žalobkyně namítla, že jí měla být udělena doplňková ochrana, když v této souvislosti především poukázala na to, že její vycestování by mohlo být v rozporu s mezinárodními závazky České republiky. Žalobkyně v tomto ohledu poukázala především na čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, publ. pod č. 209/1992 Sb. (dále

jen „Úmluva“), jenž zaručuje každému právo na respektování svého soukromého a rodinného života, obydlí a korespondence. Žalobkyně rovněž odkázala na Úmluvu o právech dítěte, jež byla publikována pod č. 104/1991 Sb. S poukazem na tyto mezinárodní dokumenty se žalobkyně domnívá, že jejímu vycestování brání mezinárodní závazek České republiky, tj. právo na respektování rodinného a soukromého života, když její případné vycestování by bylo nutno posuzovat jako závažnou újmu dle zákona o azylu. Vzhledem k těmto skutečnostem je žalobkyně toho názoru, že zde jsou dány důvody pro udělení doplňkové ochrany.

Závěrem žalobkyně shrnula, že s ohledem na uvedené je rozhodnutí žalovaného nejen v rozporu s ust. § 2, § 3, § 4, § 36 odst. 3, § 68 odst. 3 správního řádu, a ust. § 12, § 14 a § 14a azylového zákona, nýbrž i v rozporu s mezinárodními závazky České republiky, pročez navrhla, aby předmětné rozhodnutí bylo zrušeno, věc se vrátila zpět žalovanému, a soud jí přiznal náhradu nákladů řízení.

Žalovaný spolu se správním spisem zaslal soudu i své písemné vyjádření k žalobě, v němž navrhl, aby soud žalobu pro nedůvodnost zamítl, když žalobkyně nesplňovala podmínky pro udělení mezinárodní ochrany.

K věci žalovaný uvedl, že žalobkyně v průběhu správního řízení sdělila, že důvodem jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany ze dne 7. 5. 2014 je legalizace jejího pobytu na území České republiky, jelikož její pobytové povolení bylo jejím vlastním zaviněním zrušeno, ona zde má rodinu a chce zde žít. Návratu do vlasti se obává kvůli sporu na obecním úřadě, který se stal v roce 2010. Dle žalobkyně není ve Vietnamu demokratický režim a nejsou tam dodržována lidská práva. Svá tvrzení založila na tom, že se v roce 2010 pokoušela získat příspěvek pro svou matku a sourozence, který náležel jejímu otci za služby v armádě. Otec však zemřel již v roce 1996. Na úřadě jí bylo následně sděleno, že na tento příspěvek měl nárok pouze jejich otec. Úředníci jí pak vyhrožovali, že pokud je bude osočovat, bude zatčena a nebude se moci vrátit do České republiky. Žalobkyně proto hned po svatbě v roce v 2010 odecestovala zpět od České republiky.

K uplatněným námitkám žalovaný uvedl, že řádně zjistil skutkový stav věci, korektně shromáždil k daným zjištěním podklady a dbal na to, aby přijaté řešení odpovídalo okolnostem případu. Za účelem spolehlivého zjištění skutečného stavu byl s žalobkyní veden pohovor, ve kterém měla prostor uvést veškeré relevantní důvody, jež ji vedly k opuštění vlasti a popsat všechny potíže, které ve vlasti měla. V odpovědích nebyla žalobkyně nijak omezována a s protokolem o pohovoru byla seznámena, svoji výpověď nijak nedoplňovala, nežádala změny a s obsahem protokolu o pohovoru souhlasila, správnost přetlumočeného textu stvrdila svým podpisem. K tomuto dodal, že byla žalobkyně v souladu s ust. § 36 odst. 3 správního řádu seznámena s obsahem podkladů pro vydání rozhodnutí, mohla se k nim vyjádřit a navrhnout jejich doplnění, což však žalobkyně neučinila. Žalovaný v tomto směru zdůraznil, že základní zásadou řízení o udělení mezinárodní ochrany je povinnost tvrzení, která vázne toliko na žadateli o udělení mezinárodní ochrany, přičemž pokud žadatel neunese svoji část důkazního břemene a nedostojí své povinnosti tvrzení, je nutno mu takovou skutečnost přičítat k tíži. Žalovaný z tohoto důvodu považuje námitky týkající se nedostatečně zjištěného skutkového stavu za neopodstatněné, neboť žalobkyně neuváděla žádné skutečnosti, které by bylo možné považovat za azylově relevantní. Institut azylu je výjimečný, a pokud si žalobkyně chtěla legalizovat svůj pobyt na území České republiky, nic jí nebránilo využít možností zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky

a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“).

Pokud se týká námitek, že žalobkyně byla opakovaně cílem útoků a verbálních výhrůžek ze strany vietnamských úřadů, dále že měla ve Vietnamu vážné potíže a že ona sama i její rodina měli potíže s vládní garniturou, tak žalovaný tyto námitky označil za nadsazené a zcela účelově uvedené, když jejím jediným cílem pro první opuštění Vietnamu bylo zlepšení její finanční situace. Dle žalovaného navíc incident na obecním úřadě nelze v žádném případě považovat za pronásledování ve smyslu zákona o azylu, když se zároveň jedná o události čtyři roky staré, pročez se nejedná o aktuální nebezpečí. Žalobkyně se kromě toho nikdy politicky neangažovala.

K námitce nedostatečného zhodnocení humanitárního hlediska žalovaný uvedl, že řádně zjistil a posoudil osobní, sociální a ekonomickou situaci žalobkyně, zdravotní stav a věk. Žalobkyně v žádosti uvedla, že je zdravotně zcela v pořádku. Co se týče námitky neudělení humanitárního azylu dle ust. § 14 zákona o azylu a namítaného překročení mezi správního uvážení žalovaný odkázal zejména na judikaturu Nejvyššího správního soudu, a to jmenovitě na rozsudek ze dne 15. 10. 2003, sp. zn. 3 Azs 12/2003. Pro úplnost žalovaný odkázal na usnesení Ústavního soudu ze dne 11. 11. 2005, sp. zn. IV. ÚS 532/02, z něhož vyplývá, že na udělení humanitárního azylu není právní nárok. Dle žalovaného situaci žalobkyně nelze podřadit pod důvod hodný zvláštního zřetele, když jediným důvodem její žádosti byla legalizace jejího pobytu na území České republiky a incident z roku 2010 rozhodně nelze považovat za důvod hodný zvláštního zřetele. Žalovaný dále odkázal na závěry svého rozhodnutí, kde dostatečný a srozumitelný způsobem odůvodnil, z jakých důvodů neshledal důvody zvlášť hodné zřetele pro udělení mezinárodní ochrany.

Ve vztahu k ust. § 14a zákona o azylu žalovaný doplnil, že se zabýval tím, zda žalobkyně v případě návratu do vlasti hrozí skutečné nebezpečí mučení, nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestu, když následně dospěl k závěru, že žalobkyni v případě návratu do vlasti nehrozí přímé a bezprostřední nebezpečí vážné újmy ve smyslu ust. § 14a zákona o azylu. Žalovaný rovněž konstatoval, že na území Vietnamu neprobíhá takový ozbrojený konflikt, který by pro žalobkyni představoval vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti, pročez na podkladě nejen těchto skutečností neshledal, že by vycestování žalobkyně bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky. K této námitce týkající se rodinného života žalovaný ještě odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 6. 2011, sp. zn. 2 Azs 8/2011. S přihlédnutím k tomuto rozsudku žalovaný dodal, že právo na soukromý a rodinný život je sice garantováno mezinárodním právem, avšak nezaručuje právo na výběr nejvhodnějšího místa na rozvíjení rodinného života. Žalobkyně měla možnost svůj pobyt řešit dle zákona o pobytu cizinců. V tomto kontextu žalovaný dodal, že žalobkyně může vycestovat zpět do země svého původu, aby si vyřídila případné náležitosti zcela bez dětí, jelikož obě mají na území České republiky své otce, přičemž všichni bydlí v jednom domě, popř. může odcestovat s mladší dcerou, jež shodně jako žalobkyně nemá v současné době platné povolení k pobytu.

Po celkovém vyhodnocení situace žalobkyně žalovaný došel k závěru, že žádost žalobkyně je účelová, když byla podána s cílem legalizovat si prostřednictvím azylového řízení další pobyt na území České republiky. Závěrem uvedl, že nedomnívá, že by při svém postupu porušil ustanovení zmíněných právních předpisů, dostatečně se vypořádal se všemi skutečnostmi sdělenými žalobkyní, podrobně uvedl, na základě jakých skutečností rozhodl,

přičemž v podrobnostech odkázal na odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí. Z všech uvedených důvodů proto navrhl zamítnutí žaloby pro nedůvodnost.

Při ústním jednání před soudem konaném dne 23. 3. 2015 právní zástupce žalobkyně setrval na všech žalobních námitkách. Trval na tom, že žalobou napadené rozhodnutí by mělo být zrušeno s ohledem na soukromý a rodinný život žalobkyně, který vede na území České republiky. Dále zdůraznil, že žalovaný dostatečně nezvážil a nevypořádal se v žalobou napadeném rozhodnutí s tím, že žalobkyně měla ve Vietnamu konflikt se státními úřady, přičemž ze strany úředníků jí bylo vyhrožováno postihem, a také se nevypořádal s tím, že žalobkyně v rámci azylového řízení uváděla, že při jejím návratu do Vietnamu by byla zajisté perzekuována při hledání práce. Z tohoto důvodu žalobou napadené rozhodnutí považuje za nepřezkoumatelné.

Při též ústním jednání před soudem pověřený pracovník žalovaného nadále požadoval zamítnutí žaloby pro nedůvodnost. V daném případě žalobkyně podala žádost o udělení mezinárodní ochrany zjevně z důvodu legalizace svého pobytu na území České republiky, což vyplývá z tvrzení samotné žalobkyně i z chronologie správního spisu. Žalobkyně až do června 2013 legalizaci svého pobytu na území České republiky řešila dle zákona o pobytu cizinců, přičemž až posléze se rozhodla legalizovat svůj pobyt pomocí azylového řízení. Dle pověřeného pracovníka žalovaného však žalobkyně nemůže svůj pobyt na území České republiky řešit pomocí azylového řízení.

Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení podle prvního dílu hlavy druhé zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ust. § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a ust. § 75 odst. 2 věty první tohoto zákona. Z ní vyplývá, že soud přezkoumává rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během patnáctidenní lhůty ode dne doručení napadeného rozhodnutí, jak stanovuje ust. § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. a ust. § 32 odst. 1 zákona o azylu. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení a toto tvrzení odůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud z úřední povinnosti přihlížet toliko k takovým vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají jeho nicotnost podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky v projednávané věci nebyly zjištěny.

S ohledem na charakter jednotlivých žalobních námitek se soud nejprve zabýval námitkou týkající se nepřezkoumatelnosti žalobou napadeného rozhodnutí.

Žalobkyně v tomto směru namítla porušení zásad týkajících se volnosti správního uvážení. Dle žalobkyně totiž z odůvodnění napadeného rozhodnutí není patrné, z jakých osobních poměrů žalobkyně, a z jakých konkrétních skutečností týkajících se situace ve Vietnamu, vycházel žalovaný při úvaze o tom, že žalobkyni neudělí humanitární azyl dle ust. § 14 zákona o azylu. S ohledem na tuto skutečnost se žalobkyně domnívá, že napadené rozhodnutí je vystavěno na nedostatečně zjištěném skutkovém stavu, postup žalovaného proto nelze přezkoumat, protože rozhodnutí považuje za nepřezkoumatelné.

Žalobkyně rovněž vznesla námitku nepřezkoumatelnosti žalobou napadeného rozhodnutí ve vazbě na neudělení humanitárního azylu dle ust. § 14 zákona o azylu, a to s poukazem na případ hodný zvláštního zřetele, když tento dle žalobkyně představuje komplexní rodinné zázemí. V případě, že jí nebude udělena tato forma azylu, dojde

k závažnému zásahu do jejího práva na soukromý život. Jelikož žalovaný k tomuto pouze stroze konstatoval, že se žalobkyně tento případ netýká, má žalobkyně za to, že se jedná o naprosto nepřezkoumatelné tvrzení.

Předně je třeba uvést, že z judikatury správních soudů plyne, že při přezkumu rozhodnutí, které vychází toliko ze správního uvážení správního orgánu, soudy přezkoumávají, zda takové rozhodnutí bylo vydáno v řádném řízení. Byť je stanovení kritérií správního uvážení věci správního orgánu a soudy do jejich obsahu zásadně nezasahují, musí tak soud učinit v případech, kdy dojde k překročení mezí správního uvážení (ust. § 78 odst. 1 s. ř. s.) stanovených mimo jiné i zásadami vyplývajících z ústavního pořádku České republiky, jako je zákaz svévole a nepřípustné diskriminace, přiměřenost zásahu a další (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 10. 2003, č. j. 3 Azs 12/2003 – 38, a rozsudek téhož soudu ze dne 22. 1. 2004, č. j. 5 Azs 47/2003 – 48, které jsou dostupné na www.nssoud.cz).

V tomto ohledu je nutné doplnit, že rozhodování o udělení azylu z humanitárních důvodů dle ust. § 14 zákona o azylu je právě příkladem rozhodování na základě správního uvážení (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 7. 2004, č. j. 5 Azs 105/2004 – 72, publ. pod č. 375/2004 Sb. NSS a také na www.nssoud.cz). Z tohoto důvodu se tak zdejší soud zabýval tím, zda žalovaný v rámci své rozhodovací činnosti jednal v mezích správního uvážení, jež je mu svěřeno zákonem o azylu.

K uvedenému je dále vhodné doplnit, že posuzování žádosti o udělení azylu se sestává z řady procesních a materiálních hledisek obsažených v zákoně o azylu, které je nutno vidět v jejich vzájemné provázanosti a také časové souslednosti. Povinností žadatele o azyl je tvrdit skutečnosti, na základě nichž mu má být azyl udělen. Toto tvrzení žadatele není možné nahradit žádným postupem žalovaného. Správní orgán totiž nejen nemůže, ale není ani povinen domýšlet azylově relevantní důvody, které žadatel o azyl ve skutečnosti neuplatnil, a poté o nich provádět rozsáhlé dokazování. V řízení o azyl je správní orgán povinen zjistit skutečný stav věci v rozsahu důvodů, které žadatel o azyl v průběhu řízení uvedl (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 8. 2005, č. j. 1 Azs 199/2004 – 50, dostupný na www.nssoud.cz). Řízení o udělení mezinárodní ochrany je totiž ovládáno dispoziční zásadou, což znamená, že zdůvodnění žádosti a základ pro spolehlivé zjištění skutkového stavu vytváří samotný žadatel svými tvrzeními. Je to právě on, kdo zná důvody, které jej vedly k opuštění země původu, a kdo může označit skutečnosti, které pociťuje natolik palčivě, že se odmítá vrátit zpátky do vlasti (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 12. 2005, č. j. 4 Azs 151/2005 – 86, dostupný na www.nssoud.cz).

Uvedené tedy znamená, že v případě přezkumu správního uvážení je tento rozsah determinován nejen např. zákazem svévole, nepřípustné diskriminace atd., nýbrž i tím, jaké relevantní skutečnosti uvedl žadatel o azyl v předmětné žádosti, popř. v průběhu samotného azylového řízení.

Pokud se týká první části námitky nepřezkoumatelnosti, soud předesílá, že ji shledal zcela nedůvodnou. Z odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí, jakož i z předloženého správního spisu, dle soudu zřetelně vyplývá, že žalovaný řádně zjistil a posoudil nejen osobní situaci žalobkyně, nýbrž i situaci v zemi jejího původu, tj. ve Vietnamu. Z odůvodnění tohoto rozhodnutí je rovněž zřejmé, na podkladě jakých skutečností žalovaný zvážil osobní situaci žalobkyně a situaci ve Vietnamu.

Na str. 3 v horní části odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí je prokazatelně uvedeno, z jakých zjištěných podkladů žalovaný při rozhodovací činnosti vycházel. Žalovaným bylo na tomto místě konkrétně zmíněno, že při rozhodování vyšel zejména z výpovědi samotné žalobkyně a z informací, které shromáždil v průběhu azylového řízení o bezpečnostní situaci ve Vietnamu (viz např. Informace Ministerstva zahraničních věcí ze dne 16. 4. 2014, č. j. 99311/2014-LPTP, nebo informace poskytnutá organizací Human rights watch). Žalobkyně byla se všemi těmito podklady v souladu s ust. § 36 odst. 3 správního řádu před vydáním žalobou napadeného rozhodnutí seznámena, přičemž uvedla, že k těmto nemá žádnou námitku, což žalobkyně osvědčila svým vlastnoručním podpisem.

Na str. 5 napadeného rozhodnutí v části týkající se případného udělení humanitárního azylu dle ust. § 14 zákona o azylu, je pak žalovaným uvedeno, že ve vztahu k této formě azylu se mj. zabýval rodinnou a sociální situací žalobkyně.

Dle soudu je zapotřebí na odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí nahlížet v kontextu celého jeho odůvodnění, tj. provázaně a v souvislostech, a nikoliv pouze izolovaně, jak činí žalobkyně. Ve vztahu k této části námitky nepřezkoumatelnosti žalobou napadeného rozhodnutí, v jejímž rámci žalobkyně namítla, že není patrné, z jakých osobních poměrů žalobkyně žalovaný vycházel, je proto nutné nejprve zpětně poukázat na str. 3 napadeného rozhodnutí, kde žalovaný zcela srozumitelně uvedl, z jakých podkladů při vydání žalobou napadeného rozhodnutí vycházel. Žalovaný v tomto ohledu poznamenal, že kromě jiného vycházel i z informací, jež mu byly poskytnuty samotnou žalobkyní. Pokud se tedy žalovaný na základě takto zjištěných podkladů následně zabýval i osobní situací žalobkyně a dospěl přitom v posuzované věci s přihlédnutím k ostatním okolnostem k závěru, že u žalobkyně není dán důvod pro udělení humanitárního azylu dle ust. 14 zákona o azylu, nelze tomuto postupu žalovaného zejména z hlediska diskrečního oprávnění cokoli vytknout. Z tohoto důvodu proto nelze napadené rozhodnutí považovat současně ani za nepřezkoumatelné, neboť z právě uvedeného je dle soudu zcela evidentní, z jakých skutečností žalovaný vyšel při hodnocení osobní situace žalobkyně. Učiněný závěr totiž primárně vyvěrá z informací, jež byly žalovanému poskytnuty samotnou žalobkyní.

Obdobný závěr lze vztáhnout i k tvrzení žalobkyně, že z odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí není zjevné, z jakých okolností vyšel žalovaný při hodnocení situace ve Vietnamu. Shodně jako v předchozím případě je i ohledně této záležitosti z odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí naprosto zřejmé, z jakých podkladů žalovaný vyšel. Je proto třeba opětovně odkázat na str. 3 žalobou napadeného rozhodnutí, z něhož vyplývá, že si žalovaný z úřední činnosti z hlediska azylového řízení opatřil potřebné dokumenty o situaci ve Vietnamu. Na podkladě těchto dokumentů žalovaný posléze uvážil o situaci v této zemi, tj. zemi původu žalobkyně.

Lze tak uzavřít, že žalovaný nejen posoudil osobní situaci žalobkyně, jakož i stav situace v zemi jejího původu, ale především s ohledem na uplatněnou námitku nepřezkoumatelnosti je naprosto nepochybné, na základě jakých skutečností žalovaný přesvědčivě vystavěl svůj závěr o tom, že u žalobkyně není dán žádný důvod pro udělení humanitárního azylu dle ust. § 14 zákona o azylu. Vzhledem k této skutečnosti proto nelze dojít k závěru, že by u žalobou napadeného rozhodnutí absentovalo řádné odůvodnění a bylo tak z tohoto důvodu nepřezkoumatelné. Odůvodnění tohoto rozhodnutí naopak dle soudu poskytuje dostatečné záruky, že nebylo vydáno v důsledku libovůle žalovaného, pokud se jedná o správní uvážení. Z tohoto důvodu je proto vyloučeno, aby ze strany žalovaného došlo

k porušení ust. § 68 odst. 3 správního řádu, neboť v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí jsou v souladu s tímto ustanovením správního řádu uvedeny podklady pro vydání tohoto rozhodnutí. Napadené rozhodnutí by mohlo být nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů toliko tehdy, pokud by neobsahovalo žádný odkaz na tyto podklady (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2004, č. j. 4 Azs 55/2003 – 51, dostupný na www.nssoud.cz). Tato situace však v tomto případě nenastala.

Nadto soud připomíná, že žalobkyně v žádosti o udělení mezinárodní ochrany ze dne 7. 5. 2014, ani později, nežádala o udělení humanitárního azylu. Žalovaný proto o této specifické formě mezinárodní ochrany mohl uvážit toliko v intencích obecných tvrzení žalobkyně, jež byly obsaženy v předmětné žádosti o udělení mezinárodní ochrany, což učinil. Z této skutečnosti tak může pramenit jistá stručnost odůvodnění napadeného rozhodnutí ohledně neudělení humanitárního azylu. Tato skutečnosti však nemůže být jakkoliv připsána k tíži žalovaného.

V návaznosti na shora uvedené musí soud taktéž jako nedůvodnou posoudit dílčí námitku žalobkyně, že když z rozhodnutí není patrné, na podkladě jakých skutečností žalovaný zvážil její osobní situaci a situaci ve Vietnamu, musí se nutně jednat o rozhodnutí, jež stojí na nedostatečně zjištěném skutkovém stavu věci. Dle soudu bylo v této věci jednoznačně prokázáno, že se žalovaný v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí dostatečně vypořádal s osobní situací žalobkyně, jakož i se situací ve Vietnamu, v důsledku čehož námitka nedostatečně zjištěného skutkového stavu není opodstatněnou. Soud v tomto směru uzavírá, že žalovaný náležitě zjistil skutkový stav, na jehož základě přehledným a srozumitelným způsobem vyložil, proč žalobkyně nesplňuje podmínky pro udělení azylu.

K druhé části námitky nepřezkoumatelnosti žalobou napadeného rozhodnutí, a to z důvodu, že žalovaný stroze konstatoval absenci důvodů hodných zvláštního zřetele pro udělení humanitárního azylu dle ust. § 14 zákona o azylu, soud uvádí následující. Smysl poskytnutí humanitárního azylu dle ust. § 14 zákona o azylu spočívá v tom, aby rozhodující správní orgán měl možnost azyl poskytnout i v situacích, na něž sice nedopadá žádná z kautel předpokládaných taxativními výčty ustanovení § 12 a § 13 zákona o azylu, ale v nichž by bylo přesto „nehumánní“ azyl neposkytnout. Správní orgán díky tomu může zareagovat nejen na případy, jež byly předvídatelné v době přijímání zákona o azylu jako obvyklé důvody udělování humanitárního azylu (např. u osob zvláště těžce postižených či nemocných, u osob přicházejících z oblastí postižených humanitární katastrofou, ať už způsobenou lidskými, či přírodními faktory), ale i na situace, jež předvídané či předvídatelné nebyly. Míra volnosti této jeho reakce je pak omezena pouze zákazem libovůle, vyplývajícím pro orgány veřejné moci z ústavně zakotvených náležitostí demokratického a právního státu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 3. 2004, sp. zn. 2 Azs 8/2004, dostupný na www.nssoud.cz).

Na udělení humanitárního azylu však není nejen právní nárok, ale ani subjektivní právo, když jeho udělení je výhradně na volné úvaze správního orgánu. Pokud žalovaný jako v tomto případě, jak výše konstatoval soud, řádně zjistil a posoudil mj. osobní situaci žalobkyně, jakož i situaci v zemi jejího původu, a na podkladě těchto skutečností v rámci správního uvážení neshledal žádné důvody pro udělení humanitárního azylu žalobkyni, je třeba konstatovat, že učinění takového rozhodnutí bylo výsostnou pravomocí žalovaného. Soud nijak nezjistil, že by žalovaný v rámci správního uvážení porušil zákaz libovůle, popř. nedodržel příslušné procesní předpisy.

Tento závěr je o to víc zdůrazněn za situace, kdy navíc samotná žalobkyně ani žádné důvody hodné zvláštního zřetele pro udělení mezinárodní ochrany neuvedla. Žalovaný proto logicky při posouzení tohoto specifického prostředku mezinárodní ochrany musel toliko vyjít z obecného odůvodnění žádosti žalobkyně o udělení mezinárodní ochrany a ze skutečností, jež byly zjištěny v průběhu řízení o azylu. V tomto směru soud poukazuje na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 25.1.2011, č.j. 5 Azs 6/2010 – 107, publikovaném pod č. 2289/2011 Sb. NSS a také na www.nssoud.cz, kde bylo konstatováno: „*Žádost o poskytnutí mezinárodní ochrany posuzuje správní orgán na základě skutečností, které žadatel uvede či které ve správním řízení jinak vyjdou najevo, a to z hlediska všech zákonných forem této ochrany, které se k těmto skutečnostem vztahují.*“ Žalovaný proto nebyl povinen za žalobkyni jakkoliv domýšlet případné relevantní důvody, jež by měly být hodné zvláštního zřetele. S ohledem na tuto skutečnost se tedy žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí nemusel zvláště vypořádávat s komplexním rodinným zázemím žalobkyně a případným zásahem do jejího soukromého života v důsledku nutnosti opustit území České republiky, když tato skutečnost nebyla ze strany žalobkyně akcentována v žádosti u oddělení mezinárodní ochrany, případně v průběhu řízení o azylu. Odlišná situace by samozřejmě byla, pokud by žalobkyně tento důvod pro udělení humanitárního azylu v předmětné žádosti výslovně uvedla a žalovaný se s ním jakkoliv v rámci správního uvážení nevypořádal. Za takového stavu by bylo možno případně uvážit, že takové správní rozhodnutí trpí vadou nepřezkoumatelnosti. Avšak v nyní projednávané věci tato okolnost rozhodně nenastala, protože lze učinit závěr, že i tato žalobní námitka nebyla ze strany soudu shledána důvodnou.

V rámci další žalobní námítky žalobkyně namítla, že dle jejího názoru jí měla být udělena mezinárodní ochrana dle ust. § 12 zákona o azylu.

Jak je zřejmé ze správního spisu, žalobkyně jako důvod své žádosti uvedla, že chce zůstat v České republice se svojí rodinou, tj. s manželem a dětmi. Žádost o azyl podala z toho důvodu, že jí skončila platnost jejího povolení k pobytu na území České republiky. Jelikož žádost o prodloužení platnosti povolení k pobytu byla zamítnuta, žalobkyně se proto rozhodla podat žádost o azyl. K tomuto žalobkyně doplnila, že se bojí návratu do Vietnamu, neboť tam nejsou žádné svobody a demokracie. V tomto ohledu ještě doplnila, že v roce 2010, když byla ve Vietnamu na dovolené, měla konflikt na místním obecním úřadě. Tento konflikt byl vyvolán tím, že se žalobkyně dostavila na tento úřad s žádostí o přiznání státní podpory. Důvodnost této žádosti shledávala ve skutečnosti, že se doslechla, že ten, kdo sloužil dlouho v armádě, může od státu dostat podporu, pokud je v těžké ekonomické situaci. Když bylo žalobkyni ze strany tohoto úřadu sděleno, že na tuto podporu nemá nárok, resp. na něj nemá nárok ani její rodina, vyvolala tato informace následný konflikt. Žalobkyni mělo být následně sděleno, že pokud bude pokračovat ve svém jednání, tak ji zatknou a ona nebude moci odjet zpět do České republiky. Z této skutečnosti žalobkyně vyvozuje, že kdyby se nyní musela navrátit do Vietnamu, měla by s ohledem na uvedené problémy.

Dle soudu je potřebné uvést, že azylové řízení je zcela mimořádný institut, jenž slouží k ochraně cizinců, kteří pociťují důvodnou obavu před pronásledováním v zemi původu. V tomto ohledu lze odkázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 11. 2003, č. j. 6 Azs 12/2003-49, dostupný na www.nssoud.cz, podle něhož je azyl právním institutem výjimečným, jehož smyslem je poskytnout žadateli ochranu. Nejde však o ochranu před jakýmkoliv negativními jevy v zemi původu, nýbrž jen z důvodů upravených v zákoně

o azylu. Udělení azylu dle ust. § 12 zákona o azylu není možné za jakékoli pronásledování, ale jen za pronásledování, které je zapříčiněno uvedenými důvody.

Dle ust. § 12 zákona o azylu se cizinci udělí azyl, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.

Tyto důvody však žalobkyně neuvádí. Z žádosti o udělení mezinárodní ochrany totiž zřetelně vyplývá, že žalobkyně tuto žádost podala z důvodu snahy legalizace jejího pobytu na území České republiky, aby zde nadále mohla zůstat, když jí byla zamítnuta žádost o prodloužení povolení k pobytu z důvodu nesplnění podmínek. Snaha o legalizaci pobytu na území České republiky však nemůže nikterak odůvodňovat udělení azylu dle ust. § 12 zákona o azylu. Dle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 11. 2004, č. j. 7 Azs 117/2004 – 55, dostupný na www.nssoud.cz, navíc platí, že prostřednictvím azylového řízení nelze žádat o legalizaci pobytu na území České republiky, neboť pro takový účel obsahuje právní řád České republiky jiné nástroje, tj. např. zákon o pobytu cizinců. Na toto rozhodnutí pak navazuje mj. i rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 2. 2005, sp. zn. 7 Azs 187/2004, který je dostupný na www.nssoud.cz, v němž je uvedeno, že „azylové řízení je prostředkem poskytnutí ochrany těm příslušníkům cizích států, kteří jsou na území státu původu vystaveni pronásledování ve smyslu tohoto zákona nebo kteří mají odůvodněný strach z takového pronásledování. Je patrné, že zákonodárce nekonstruoval toto řízení jak o prostředek k legalizaci pobytu na území České republiky či jako možnost získat zde pracovní povolení. Jestliže tedy stěžovatel žádá o legalizaci pobytu v České republice, bude se muset podrobit režimu jiného zákona. Právní úpravu o pobytu cizinců na území ČR obsahuje zákon č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR, v platném znění, jehož institutů měl žadatel možnost využít a které dříve i úspěšně využíval.“

Na předestřeném závěru nemůže ničeho změnit ani tvrzení žalobkyně, že v roce 2010 měla konflikt na obecním úřadě ve Vietnamu, protože se nyní obává návratu do země svého původu, kde by mohla být perzekuována při hledání práce. V tomto směru považuje soud za případné poukázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 10. 2005, č. j. 2 Azs 423/2004 – 81, z důvodu nesplnění podmínek, dle něhož platí, že o azyl je nutno žádat bezprostředně poté, co má k tomu žadatel příležitost, a to nejen z hlediska zeměpisného, ale i časového. V projednávané věci žalobkyně podala žádost o mezinárodní ochranu dne 7. 5. 2014. Konflikt, z něhož žalobkyně vyvozuje obavu z návratu do země jejího původu, se stal již v roce 2010, přičemž žalobkyně přicestovala z Vietnamu zpět do České republiky taktéž v roce 2010. Žalobkyně však předmětnou žádost podala až téměř čtyři roky poté, co měl tento konflikt nastat. Z tohoto důvodu proto nelze hovořit o tom, že by žalobkyně podala příslušnou žádost bezprostředně poté, co k tomu měla možnost. V jejím případě tuto možnost měla již v roce 2010, tj. bezprostředně po návratu z dovolené ve Vietnamu, avšak nevyužila ji. Nebyla-li žádost o mezinárodní ochranu podána bezprostředně po příjezdu do České republiky, nýbrž až poté, co žalobkyni nebylo prodlouženo povolení k pobytu, a žalobkyně tak na území České republiky pobývá nelegálně, shoduje se soud v tomto ohledu s žalovaným, že podání takové žádosti zjevně svědčí o její účelovosti (viz přiměřeně závěry učiněné

v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 2. 2006, č. j. 4 Azs 129/2006, dostupný na www.nssoud.cz).

Lze proto uzavřít, že i tato žalobní námitka nebyla ze strany soudu shledána jakkoliv důvodnou.

V poslední žalobní námitce žalobkyně namítla, že jejímu vycestování brání smluvní závazek České republiky na ochraně práva na respektování rodinného a soukromého života, jakož i práva dítěte, protože se žalobkyně domnívá, že jsou zde dány důvody pro udělení doplňkové ochrany dle ust. § 14a zákona o azylu. Žalobkyně v případné nutnosti vycestovat z území České republiky shledává závažnou újmu ve smyslu zákona o azylu.

Dle ust. § 14a odst. 1 zákona o azylu lze doplňkovou ochranu lze udělit cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště. Dle odst. 2 téhož ust. zákona o azylu se za vážnou újmu považuje a) uložení nebo vykonání trestu smrti, b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, c) vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.

V této souvislosti soud připomíná, že žalobkyně v odůvodnění žádosti o udělení mezinárodní ochrany neuvedla žádné specifické důvody pro udělení doplňkové ochrany, protože je třeba vycházet z obecných důvodů uvedených v této žádosti. Žalobkyně toliko uvedla, že chce na území České republiky zůstat se svojí rodinou, neboť zde má dvě děti.

S ohledem na uvedené skutečnosti je proto nezbytné posoudit, zda rodinné vztahy žalobkyně na území České republiky mohou založit důvod pro udělení doplňkové ochrany dle ust. § 14a zákona o azylu, a tedy zda tvrzená hrozba vážné újmy spadá pod ust. § 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu, když žalobkyně v tomto směru v žalobě zejména poukazuje na čl. 8 Úmluvy.

Otázka toho, jaké situace mohou vytvářet rozpor s mezinárodními závazky České republiky ve smyslu ust. § 14a odst. 1 písm. d) zákona o azylu, již byla řešena např. v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 7. 2007, sp. zn. 2 Azs 30/2007, dostupný na www.nssoud.cz, kde bylo ve vazbě na starší judikaturu, zabývající se právě namítaným porušením článku 8 Úmluvy a posuzující je pohledem dřívějšího znění ust. § 91 zákona o azylu, konstatováno: „*Jakkoli ovšem nelze shledat úplnou shodu mezi zněním bývalého § 91 a nynějšího § 14a zákona o azylu, jak bylo zmíněno výše, v otázce, která je řešena v nyní posuzovaném případě tuto shodu shledat lze, neboť jak § 91 dřívějšího znění, tak § 14a nynějšího znění zákona o azylu označoval rozpor s mezinárodními závazky ČR za jednu z alternativ vedoucí k udělení jimi upravovaného režimu ochrany. Ve znění zákona o azylu před účinností novely č. 165/2006 Sb. by tak rozpor vycestování cizince s mezinárodními závazky vedl ke shledání překážky vycestování podle § 91 odst. 1 písm. b) zákona o azylu, nyní by tato skutečnost byla považována za vážnou újmu ve smyslu jeho § 14a odst. 2 písm. d). Z toho důvodu lze na tuto situaci aplikovat právní názory vyslovené tímto*

soudem ve vztahu k onomu dříve účinnému ustanovení § 91 zákona o azylu. Ten přitom k výkladu toho, co je možno chápat za rozpor s mezinárodními závazky ČR podle tohoto ustanovení, uvedl ve svém rozsudku ze dne 9. 5. 2006, sp. zn. 2 Azs 177/2005 (publ. na www.nssoud.cz), v reakci na argumentaci údajným porušením článku 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (publ. pod č. 209/1992 Sb., dále jen „Evropská úmluva“) rozdělením stěžovatelovy rodiny v případě jeho vycestování toto: „Není ani namístě zcela přeformulovávat a obcházet smysl institutu překážky vycestování poukazem na ustanovení § 91 odst. 1 písm. b) zákona o azylu, tedy na rozpor vydání žadatele o azyl s mezinárodními závazky. Tyto mezinárodní závazky totiž nemohou být jakékoliv povahy, ale musejí se vztahovat k samotné zásadě non-refoulement, tedy k objektivní hrozbě výše vyjmenovaných skutečností, a nemohou vykročit ze systematiky a smyslu tohoto ustanovení, jak navrhuje stěžovatel. Jistě by nebylo dostatečným důvodem pro shledání překážky vycestování například ani to, pokud by se žadatel o azyl během svého pobytu v ČR zabýval dovozem zboží z jiné členské země Evropské unie, takže jeho vypovězení do země původu by mohlo uškodit volnému pohybu zboží jako jednomu ze základních mezinárodních závazků ČR plynoucích z jejího členství v Evropské unii. Tímto pohledem je třeba vnímat také stěžovatelem citovaný čl. 8 Evropské úmluvy.“ Již z tohoto judikátu tak jednoznačně plyne, že rodinné vazby v České republice nejsou důvodem pro udělení doplňkové ochrany dle ust. § 14a zákona o azylu.

V tomto ohledu soud dále doplňuje, že judikatura správních soudů se otázkou možného porušení čl. 8 Úmluvy v případě vycestování žadatele o mezinárodní ochranu opakovaně zabývala. Nejvyšší správní soud např. v rozsudku ze dne 28. 11. 2008, č. j. 5 Azs 46/2008 – 71, dostupný na www.nssoud.cz, uvedl, že je třeba rozlišovat důvody, pro něž by v rozporu s mezinárodními závazky České republiky bylo samotné vycestování cizince [§ 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu a § 179 zákona o pobytu cizinců], od důvodů, pro něž by v rozporu s mezinárodními závazky bylo až případné vyhoštění tohoto cizince. Samotná nutnost vycestování cizince do země původu při neudělení žádné z forem mezinárodní ochrany a za situace, kdy cizinci nesvědčí žádný jiný důvod k zákonnému pobytu na území České republiky, totiž tomuto cizinci neznemožňuje, aby si po návratu do země původu nepožádal o některou z možných forem povolení k pobytu na území České republiky dle zákona o pobytu cizinců.

Nejvyšší správní soud shledal, že obvykle právě jen dlouhodobý zákaz pobytu na území České republiky může v některých případech dosáhnout intenzity nepřiměřeného zásahu do soukromého a rodinného života, který si cizinec za dobu svého pobytu na území České republiky vytvořil. Při posuzování důvodů znemožňujících vycestování cizince by byl výjimkou z výše uvedených závěrů pouze případ, kdy by si stěžovatel vytvořil na území České republiky takové rodinné či případně osobní vazby, že by nepřiměřeným zásahem do tohoto rodinného či soukromého života byla již nutnost pouhého vycestování z území České republiky.

S ohledem na shora uvedené je nutné posoudit, zda v této konkrétní věci nejedná o případ, kdy by nepřiměřeným zásahem do rodinného či soukromého života byla již nutnost pouhého vycestování z území České republiky (viz přiměřeně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 1. 2013, č. j. 5 Azs 7/2012 – 28, dostupný na www.nssoud.cz).

Po prostudování dané věci se soud ztotožňuje s názorem žalovaného, že v této konkrétní záležitosti případné vycestování žalobkyně z území České republiky nemůže představovat závažnou újmu ve smyslu ust. § 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu. Soud při

této úvaze vyšel zejména ze skutečnosti, že pokud by žalobkyně pro účely získání pobytového povolení dle zákona o pobytu cizinců musela opustit území České republiky a vrátit se dočasně zpět do země svého původu, tak po dobu její nepřítomnosti by i nadále bylo postaráno o její dvě nezletilé děti, a to primárně jejím manželem. V tomto směru je však potřebné doplnit, že nezletilé děti žalobkyně nemají shodné biologické otce, neboť manžel žalobkyně je biologickým otcem pouze její dcery. Otec jejího syna ovšem bydlí ve stejném domě jako rodina žalobkyně, a proto s ohledem na tuto skutečnost by se mohl o jejich společného syna eventuálně postarat. Ostatně sama žalobkyně uvedla, že se často vidají, a že otec o svého syna projevuje zájem. Tento zájem je mj. vyjádřen i tím, že otec každý měsíc finančně přispívá na výživu svého syna.

Kromě těchto predestřených skutečností je rovněž dále potřebné zohlednit i fakt, že v zemi původu žalobkyně nadále žijí její dvě sestry a bratr. Podstatnou okolností je v tomto ohledu taktéž skutečnost, že případná nutnost vycestování žalobkyně do země její původu z důvodu neudělení žádné z forem mezinárodní ochrany, když ji současně nebude svědčit žádný jiný důvod k zákonnému pobytu na území České republiky, nikterak neznámá, že by si žalobkyně po návratu do Vietnamu nemohla požádat o některou z možných forem povolení k pobytu na území České republiky dle zákona o pobytu cizinců.

V návaznosti na právě predestřené se soud domnívá, že případné nezbytné vycestování žalobkyně z území České republiky nemůže v tomto konkrétním případě znamenat vážnou újmu ve smyslu ust. § 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu. Jinak řečeno – případné vycestování žalobkyně neshledává soud v rozporu s mezinárodními závazky České republiky, když to nepředstavuje nepřiměřený zásah do rodinného či soukromého života žalobkyně. Soud tento svůj závěr opírá též i o to, že se žalovaný při svém rozhodování řádně vypořádal se skutečnostmi, jež v azylovém řízení vyšly najevo, když rovněž dostatečně zkoumal i všechny ostatní okolnosti, které mohly být pro jeho rozhodnutí významné.

S ohledem na všechny výše uvedené skutečnosti soud uzavírá, že neshledal důvodnými námitky žalobkyně o tom, že žalobou napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné a že by žalovaný neuvedl, na základě jakých skutečností rozhodl. Soud rovněž neshledal, že by žalobkyně byla v průběhu správního řízení jakkoliv zkrácena na svých právech. Žalovaný nikterak nepochybil, pokud v žalobou napadeném rozhodnutí uzavřel, že žalobkyně nesplňuje podmínky pro udělení určité formy mezinárodní ochrany.

Soud proto uzavírá, že žádné ze žalobních tvrzení o pochybení žalovaného neshledal důvodným, neboť žalovaný vycházel především z vlastních výpovědí žalobkyně. Soud má za to, že skutkový stav lze mít za dostatečně zjištěný a odpovídající okolnostem daného případu ve smyslu ust. § 2 odst. 4 a § 3 správního řádu s tím, že rozhodnutí je taktéž přesvědčivě odůvodněno dle požadavků ust. § 68 odst. 3 správního řádu. Vydáním napadeného rozhodnutí tedy nedošlo k porušení žádného ustanovení správního řádu ani zákona o azylu, a proto soud žalobu podle ust. § 78 odst. 7 s. ř. s. ve výroku rozsudku ad I. zamítl.

Současně podle ust. § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. ve výroku rozsudku ad II. nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobkyně neměla ve věci úspěch a žalovanému žádné náklady nad rámec jeho úřední činnosti podle obsahu správního spisu nevznikly a navíc je ani nepožadoval.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Ústí nad Labem dne 23. března 2015

JUDr. Markéta Lehká, Ph.D. v.r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
Iva Tovarová